Вітри Азії
Колони з базальту. Фасади палаців
На перехресті. Й вітри,
Які супроводжують кочовиків,
Що випалюють культури
Правом сильного.
Циклопічні мури, вкриті зображенням
Богині плодючості

Як віє вітер
В колонах, серцях, пам'яті!
Ніколи нічому не вчаться
Ні народи, ні одиниці.
Єдиний Ти, Невимовний,
Що пануєш
Від віддиху до віддиху.

Золотий кухоль з левами і гієнами
Зберігає кров вівтарів і переходових часів.
Котять колісниці від сходу до заходу,
Щоб прокласти мармуровий хідник
Там, де гінці з найвіддаленіших
Закутин імперії
Мінятимуть коней й супроводжуватимуть
Колони з написами нових законів,
Як найм'якшу міру покарання
Для приборкання племен.
Всі ці народи
Забирає пустеля.
І загублена під згарищами
Алябастрова ваза
Розповідає тільки
Про мале й проминальне
Й не скаже нічого про вітер,

Що віяв від рана до пізна,
Змітаючи століття
Слідом та попелом
Жертовного стегна,
Що було
Живим смолоскипом до предків
Які стояли
Ще по той бік порогу.
Гробниці з зображеннями полювань
І полоненних з відтятими правицями.
Спадок загиблих,
Що зводять мури прийдешнього.
Едикти на ріки, переправи й на пам'ять.
Як голосять жінки над глиною,
Що була містом, вівтарем та прихистком.
Лишилося тільки Твоє спотворене ім'я,
Що межує з пустелею та неминучістю.
Червоний попіл переходів,
Де вартові з туркусовими бородами.
Бляха в поглядах, бляха в харчах,
Бляха в віруваннях.
Ніщо не рятує людину,
Що отаборилася в вітрі.
Тільки тиші верблюжий горб.
Тільки пустелі піщані очі.
Людське життя — непотрібніше,
ніж старе сідло,
Пожбурене в порох грабіжником.
Де є пасовища і криниці
З прохолодною водою.
Десь є міра, число і невмируще серце.
Але тут тільки полудень,
Вапняки й проминальність.
І пісня, як череп,
Над випаленим суходолом.